

РЕШЕНИЕ

№ 7179

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9406** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на П. П., чрез адвокат К. К. срещу Заповед № 513з-8275/25.08.2023 г. на Директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност“ за срок от 1 година. В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че тя е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила. Дисциплинарно-наказващият орган неправилно е счел, че от страна на П. е налице неизпълнение на служебни задължения по чл. 39, т. 2 от Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в Министерството на вътрешните работи. В оспорения акт не са посочени точно фактическите основания за издаването му, а тези които са описани са вътрешно-противоречиви, т.е налице е пълна неяснота относно дисциплинарното нарушение, което се твърди, че е извършено. Не взето предвид и цялостното поведение на държавния служител по време на службата му в МВР. По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се яви лично, като даде обяснения пред съда. Упълномощеният от него адвокат К. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването - Директорът на СДВР не се явява и не се представлява. Пълномощникът му юрисконсулт С. намира жалбата за неоснователна, като развива

подробни доводи в писмени бележки. Твърди, че в случая е безспорно установено, че П. не е изпълнил, конкретно визирани в нормативно установени задължения, което е нарушение на служебната дисциплина.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че П. П., към момента на налагане на процесното дисциплинарно наказание е бил назначен на длъжност „старши полицай” в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция”, в 02 РПУ - СДВР.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало със заповед № 513з-1703/01.03.2023 г. на Директора на СДВР, във връзка с данни за извършено дисциплинарно нарушение от страна на служител на СДВР. Проверката касае установяване на евентуални неправомерни действия и бездействия и неизпълнение на служебни задължения от служители на СВВР, при конвоирането на задържано лице. Със същата заповед е назначена комисия, която да извърши проверката.

Резултати от проверката са обективирани от съставената от комисията справка до Директора на СДВР рег. № 513р-65082 от 28.06.2023 г. (л. 39-50).

По време на проверката са снети обяснения, както от П., така и от други лица, имащи отношение към случая. Приобщени са документи, касаещи задържането на Р. С. и отвеждането му в Медицинския институт на МВР.

В справката е посочено, че на 02.02.2023 г., около 13.20 ч., в [населено място] на автогара С. на [улица]. служители на ГДЖСОБТ-МВР са задържали Р. М. С., за извършени непристойни действия (урунирал пред офис на туроператорска фирма). С. е бил задържан със заповед № 226з-246/02.02.2023 г. по описа на 02 РУ-СДВР и е настанен в арестанското помещение на 02 РУ - СДВР. По случая е образувано ДП № 208/2023 г. за престъпление по чл. 325 от НК по описа на 02 РУ- СДВР. След преглед на С. от дежурен лекар, е дадена препоръка лицето да спешно бъде откарано в болница. Съгласно заповед № 226з-122/02.02.2023 г. за конвоиране на задържано лице, на 02.02.2023 г., около 18,30 ч. Р. М. С. е съпроводен до Медицинския институт на МВР за извършване на преглед от АП 51 в състав: младши експерт Е. А. С. - командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ - СДВР и младши инспектор П. А. П. - старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ-СДВР. След извършване медицинските изследвания, С. е придвижен от конвоиращите служители е инвалиден количка до болничната стая № 10, за изчакване на резултатите. В стаята със задържания, който е бил без белезници, е останал само служителят П.. При приближаване към леглото, задържаният се е обърнал рязко, изритал полицай П. в слабините и избягал от сградата през отворен прозорец на помещението Конвоиращите полицейски служители предприели обход на района, като същевременно на 02.02.2023 г., в 19,00 ч., са докладвали на ОДЧ 02 РУ - СДВР, че задържано лице е избягало от МИ-МВР. Видно от справка № 513р-13131 /03.02.2023 г. на ООДЦ-СДВР, информацията за избягалото лице е получена и своевременно подадена на силите по единна разстановка на СДВР. Извършени са оперативно-издирвателни мероприятия за установяването на Р. М. С.. По-късно той е бил установен в[жк]и задържан отново.

Обобщавайки установените в хода на проверката факти и обстоятелства, комисията е направила извод, че П. П., в качеството си на член на конвоиращ наряд, не е изпълнил служебните си задължения, по чл. 39. т. 2, пр. първо от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г. и е създал предпоставки за бягството на задържаното лице Р. С.. Служителят е проявил небрежност в изпълнение на служебните си задължения, вменени му в чл. 39. т. 2. предл. първо от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г., не е създал достатъчна организация за наблюдение върху задържаното лице, което безпрепятствено е избягало, и е допуснал лицето да му нанесе удар, т. е. младши инспектор П. П. е бил длъжен да осъществи наблюдение върху задържаното лице, да не допусне неговото бягство, поради което е налице извършено дисциплинарно нарушение на служебните задължения по смисъла на чл. 194. ал. 2. т. 2 от ЗМВР. На основание чл. 194, ал. 2, т. 2 и чл. 201, ал. 1, т. 5 от ЗМВР е предложено на същия да бъде наложено дисциплинарно наказание "забрана за повишаване в длъжност за срок от една година".

Оспорващият П. П. е бил запознат със справката и на 28.06.2023 г. С покана рег. № 513р-66034 от 28.06.2023 г., връчена на същата дата той е бил поканен да депозира писмени обяснения в срок от 24 часа. Обяснения не са представени.

П. П. не се е възползвал от възможността за даване на обяснение преди налагането на дисциплинарното наказание, което е констатирано с протокол от 18.07.2023 г.

В първоначалния етап на дисциплинарното производство П. е дал писмени обяснения в сведение № 513р-29179/21.03.2023 г., които са приети и са обсъдени в оспорената заповед.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител П. П., поради което е издал оспорената заповед.

Видно от приложената към преписката кадрова справка за времето на работата му в МВР, на оспорващия е наложено еднократно дисциплинарно наказание „порицание”. Същият е награждаван три пъти с писмена похвала.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на П. П. лично на 05.09.2023 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез СДВР на 19.09.2023 г. (вх. № 63044), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 204, т. 3, във връзка с чл. 194, ал. 2, пр. 2 и чл. 201, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, а именно че с деянието си П. П. е извършил нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на служебни задължения по чл. 39. т. 2, пр. първо от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г. и е създал предпоставки за бягството на задържаното лице Р. С.. Служителят е проявил небрежност в изпълнение на служебните си задължения, вменени му в чл. 39. т. 2, пр.

1 от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г., не е създал достатъчна организация за наблюдение върху задържаното лице, което безпрепятствено е избягало, и е допуснал лицето да му нанесе удар, т.е. младши инспектор П. П. е бил длъжен да осъществи наблюдение върху задържаното лице, да не допусне неговото бягство.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 14 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила.

Според разпоредбата на чл. 204, т. 4 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Директора на СДВР – служител на ръководна длъжност, а П. П. не е бил назначен на висша ръководна длъжност.

По делото няма данни оспорващият да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител. В случая П. П. не е представил писмени обяснения, въпреки отправените му три пъти покани, поради което дисциплинарно-наказващият орган е се е освободил от задължението си да го изслуша.

Наказанието е наложено на 25.08.2023 г. Фактите и обстоятелствата, свързани с твърдяното нарушение на служебната дисциплина са обективирани в справка рег. № 513р-65082 от 28.06.2023 г., с която дисциплинарно наказващия орган се е запознал на 21.08.2023 г., т.е. наказанието е наложено в предвидения в чл. 195, ал. 1 от ЗМВР срок. Видно от изложеното в справката и в оспорената заповед, неизпълнението служебните задължения от страна на П. П. се изразява в това, че в качеството си на конвоиращ задържано лице е нарушил служебни задължения по чл. 39, т. 2 от Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в Министерството на вътрешните работи и така е допуснал бягството на това лице.

Съгласно визираната разпоредба, полицейските органи от конвойния наряд са длъжни да охраняват конвоираните лица с цел недопускане на бягство, самоубийство, нападение, влизане във връзка с други лица или за създаване на условия за възникване на извънредна ситуация.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от дисциплинарно-наказващия орган изводи по следните съображения.

Видно от оспорената заповед П. не е създал достатъчна организация за наблюдение върху задържаното лице, което безпрепятствено е избягало и е допуснал лицето да му нанесе удар, т.е. младши инспектор П. П. е бил длъжен да осъществи наблюдение върху задържаното лице и да не допусне неговото бягство.

От сведенията, събрани в хода на дисциплинарната проверка и от обясненията на оспорващия, дадени пред съда, се установява, че на 02.02.2023 г. задържаното лице Р. С. по спешност е бил конвоиран от 02 РУ – СДВР, където е бил задържан до Медицинския институт на МВР. В служебния автомобил той е бил с поставени белезници. Тъй като състоянието му е изглеждало тежко, са му извършени

изследвания, включително е бил прегледан на рентген и на скенер.

Не са необходими специални познания, за да се приеме, че извършването на тези изследвания е невъзможно с поставени на ръцете белезници, поради което белезниците са били свалени от ръцете на С.. След приключването на изследванията, лекарите е следвало да решат, дали той да остане за лечение в Медицинския институт на МВР или не. В сградата на института не е имало специална стая, където задържания да може да бъде настанен временно, поради което той, по препоръка на медицинските лица е бил придвижен на количка до обикновена стая, където е следвало да изчака решението им. В тази стая той е бил заедно с оспорващия П..

При така установените факти, настоящият съдебен състав не може да прецени в пълнота, какво точно предвид е имал административният орган, посочвайки, че П. не е създал достатъчна организация за наблюдение върху задържаното лице.

Безспорно е, че оспорващият е бил заедно със С. в стаята, където последният е седял на инвалидна количка. Очевидно е, че състоянието му не е било толкова тежко, защото той е успял много бързо да се изправи и изненадващо да изрита П. в областта на слабините, предизвиквайки силна болка (видно от издаденото съдебно-медицинско удостоверение) и превиване на полицейския служител. Възползвайки се от невъзможността П. да му попречи, задържаният е скочил през прозореца и е избягал.

Изложеното не може да мотивира съда да приеме, че оспорващият е нарушил визираните от дисциплинарно-наказващия орган задължения в Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в Министерството на вътрешните работи. Същият не е оставил без наблюдение задържаното лице, но е бил изненадан от него, защото той очевидно е прикривал добре истинското си здравословно състояние.

По отношение на поставянето на белезници е безспорно, че С. е бил без белезници в сградата на Медицинския институт на МВР, което е несъмнено е улеснило бягството му.

Според чл. 4, ал. 2 и ал. 4 от цитираната вече Инструкция № 8121з-1161 от 5.09.2017 г., при конвоиране на лице, за което има данни, че е извършило умишлено престъпление от общ характер, поставянето на белезници е задължително. Поставяне и сваляне на белезници на конвоирано лице се извършва след изрично разпореждане на старшият на конвойния наряд.

В случая е безспорно, че П. не бил старшият на конвойния наряд. В заповедта за конвоиране не е изрично определено, дали той или другият член на наряда Е. С. е определен за старши. Но имайки предвид, че С. е бил назначен на по-висока длъжност от П. – командир на отделение в група „Охранителна полиция“ при 02 РУ - СДВР, следва да се приеме, че той е бил и старшият на наряда, т.е. негови, а не на оспорващия, са били правомощията, да разпорежи свалянето и поставянето на белезници на задържаното лице С..

Изложеното налага извода, че административният орган, въпреки дадената му възможност и конкретни указания по реда на чл. 171, ал. 4 от АПК, не можа да установи в цялост, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал.1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за

отмяна. В случая, независимо, че в заповедта са описани множество факти, свързани с дисциплинарната проверка, не става ясно точно какви действия е следвало да извърши полицаи П. за създаване на достатъчна организация за наблюдение на задържаното лице и как е следвало да предотврати нанесения му от него удар, което е улеснило бягството на задържания. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че оспореният акт не съдържа ясни и точни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При разглеждания спор, поради липсата на описание на конкретните действия, които според дисциплинарно-наказващия орган е следвало да се предприемат от страна на оспорващия, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за налагане на дисциплинарното наказание. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Във връзка с изхода на спора на оспорващата се дължат разноски. Такива са поискани от адвокат К., поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. П., чрез адвокат К. К. Заповед № 513з-8275/25.08.2023 г. на Директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност“ за срок от 1 година.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения да заплати на П. А. П., с ЕГН [ЕГН] сумата от 810 (осемстотин и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по административно дело № 9406 от 2023 г. на АССГ, платена държавна такса и направени разноски в хода на административното производство по издаването на оспорения акт.

Решението не подлежи на касационно оспорване съгласно чл. 211, изречение 2 от ЗМВР.

